N°. 30. A°. 1838.

ZATURDAG, den 14den APRIL.

Nieuwe Surinaamsche Courant.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

BURGERLIJKE-STAND.

PARAMARIBO, *den 12 April 1838.*

Heden zijn in *ondertrouw* opgenomen: SALOMON MEIJER BROMET, Weduwenaar van VROUWTJE JACOB SOESMAN, geboren te *Amsterdam*, en GRACIA DEL CASTILHO, geboren te *Suriname*, beide alhier woonachtig.

De Ambtenaar van den Burgerlijken Stand,
T. M. SCHOTBORGH.

De *Kommissie van Doleantie* voor de Schutterij, benoemd door Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal, bij Gouvernements order dd. 7 December 1837, hare zitting bepaald hebbende op Vrijdag den 20sten dezer, zoo wordt aan de belanghebbende, door deze kennis gegeven om hunne bezwaren, schriftelijk bij den Kwartiermeester der Schutterij, vóór of op dien dag in te zenden.

Paramaribo, den 12 April 1838

De President van voornoemde Kommissie,
SALOMON DE LA PARRA.

Mengelingen.

HET AVONDBEZOEK.

De verkeerde Reiskoffer.

(*Vervolg van ons vorig No.*)

Ik was nog niet lang op de boot geweest, en had nog naauwelijks mijn reisgezelschap opgenomen, toen ik ontdekte, dat ik den sleutel van mijn koffertje niet bij mij had, en mij, bij nader indenken, overtuigde, dat ik dien bij mijn vertrek voor den schoorsteen mijner slaapkamer had laten liggen. Daaraan viel voor het oogenblik niets te doen. Nog éénen nacht moest ik onderweg vertoeven, en dacht niet meer aan het geval, zoodra ik mij voorgenomen had, aldaar door eenen smid het slot te doen openstéken. In den namiddag stapte ik van de stoomboot naar het logement *de gouden Leeuw* te . . ., en ging, na er eene kamer besteld en gehuurd te hebben, dat de kruijer, die met mijn' koffer op eenigen afstand volgde, betaald zou worden, onmiddelijk naar iemand, dien ik spreken moest, en wien ik vreesde, later niet te zullen te huis treffen. Het was in den avond, eer ik terugkwam. Terstond zond ik om eenen smid, die het slot opende. Niet zoodra echter had deze mijne kamer verlaten, of ik ontdekte, bij het opslaan van het deksel, tot mijne verwondering en ontsteltenis, dat ik een' verkeerden koffer van de stoomboot had medegenomen. Het was ook een zwart lederen, van dezelfde grootte en vorm als de mijne, zoodat de vergissing in de haast ligtelijk kon plaats hebben.

»Hoe nu?" vroeg ik mijzelven. Ik wist er niets beters op, dan aan de directie der stoomboot dadelijk mijnen koffer te beschrijven, met opgave van het adres, aan hetwelk ik de afzending verzocht; tevens kennis gevende, dat de verkeerde, indien, zoo als meer dan waarschijnlijk was, daarnaar mede gevraagd werd, in mijne handen was. »Maar," dacht ik »hetgeen mij gebeurd is, kan den eigenaar van dezen koffer ook zijn overkomen. Hij kan den mijnen medegenomen hebben, en wij dienen dus te onderzoeken, of de man ook zij uit te vinden." Ik besloot, zulks uit den inhoud te onderzoeken. Bovenop lag een zwarte rok, die geene de minste aanduiding gaf van zijnen eigenaar. Daarop volgde een pak papieren, omtrent hetwelk ik mij in dit geval bij de grootst mogelijke bescheidenheid eenige vrijpostigheid meest veroorloven. Ik vond er, behalve eenige papieren, die ik niet eens inzag, verscheidene brieven in, alle geopend, aan het adres van den Advocaat L . . . . . te — *n*, — eene stad, die ik den volgenden dag juist moest doortrekken. Het was dus meer dan waarschijnlijk, dat die heer de eigenaar van den koffer was, en ik nam mij voor, deswege in het voorbijgaan onderzoek te doen. Juist wilde ik, met dat voornemen, den rok op zijne plaats leggen en den koffer sluiten, toen mijn oog op eenen brief viel, mede aan hetzelfde adres, maar waarop ik, tot mijnen hevigen schrik, de mij zeer goed bekende hand van den snooden DE B . . . ontdekte. Werktuigelijk nam ik dien op; de inzage bevestigde mijn vermoeden. Nu stond mij de zaak der ongelukkige weduwe P . . . in volle levendigheid weder voor den geest, en verheugde ik mij in de zekerheid, ditmaal althans 's mans verblijfplaats te kunnen weten. Naauwkeuriger zag ik nu den brief in, maar — dezelve voerde eenen geheel anderen, mij onbekenden naam, VAN S. Het was een verzoek aan den Advocaat L . . ., om voor den briefschrijver, die uit een stadje in het *Munstersche* schreef, zekere schuldvordering te innen. Hoe meer ik evenwel het schrift bezag, des te sterker hield ik mij overtuigd, dat de brief door niemand anders geschreven was, dan door den mij maar al te wel bekenden DE B . . . Zijn handschrift had iets zoo bijzonders, dat ik niet geloofde mij te kunnen vergissen, en de gedachte vast begon te staan, dat de bedrieger onder eenen anderen naam leefde.

Des anderen daags zocht ik mijnen man te — *n* op. Ik had mij omtrent den koffer niet vergist. Hij was te gelijk met mij van de stoomboot gegaan, en had op zijn' koffer weinig acht geslagen, daar zijn rijtuig aan de boot gestaan en hij dus de zorg voor zijne goederen aan zijnen bediende overgelaten had. Dien ten gevolge was eerst des avonds bij het te huis komen de vergissing ontdekt geworden, en had L . . . voorgenomen, heden aan de stoomboot-directie te schrijven. Ik verhaalde de toedragt der zaak, er naar waarheid bijvoegende, dat ik geene verdere inzage genomen had, dan tot het ontdekken van den eigenaar noodig geweest was. Aan dit geval had ik de aangename kennismaking met den Advocaat te danken, die sedert van tijd tot tijd is onderhouden.

Om weder tot mijn verhaal te komen: ik nam de vrijheid, hem over den bewusten brief te spreken en naar den schrijver te vragen, in algemeene uitdrukkingen te kennen gevende, dat ik reden had, om in dien man zeker belang te stellen. De aanduiding van het schrift was zeker voor eenen vreemde niet voldoende, om er eene regtstreeksche beschuldiging op te gronden. L . . . kende den briefschrijver niet anders, dan daardoor, dat hij nog eens of tweemaal eene dergelijke zaak voor hem had ten einde gebragt, en voorts meende, dat de man in het *Munstersche* stadje als rentenier leefde. Verder sprak ik er niet over, en L . . . was bescheiden genoeg, om niet verder te vragen.

Mij echter lag de zaak, zoo als men zegt, hoog en laag. Na mijne tehuiskomst werd spoedig den papier opgezocht, voor jaren door DE B . . . geschreven, en waarlijk! het was dezelfde hand. Ik besloot, voorshands niemand over mijne vermoeende ontdekking te spreken; maar het besluit kwam tot rijpheid, mij van de waarheid in persoon te overtuigen. Belangstelling in de weduwe P . . . deed mij de reis naar het *Munstersche* ondernemen. Binnen weinige dagen was ik reisvaardig.

Ik kwam in het stadje aan. Op mijne, aan den kastelein van mijn logement, onverschillig gedane vraag, vernam ik, dat de Heer VAN S. aldaar werkelijk woonde, van zijne bezittingen leefde, doch weinigen omgang met lieden van zijnen stand hield, en voor een onbesproken man scheen te boek te staan, uitgezonderd, dat hij den naam had, zich nu en dan zeer zonderling aan te stellen, en zich bij die gelegenheden aan misbruik van sterke dranken schuldig te maken. In de tot dit logement behoorende societeit verscheen hij dagelijks een uur, las de couranten, dronk zijn *schnaps*, en was voorts weinig te zien. Het gelukte mij, hem waar te nemen, zonder door hem gezien te worden. Ik dacht door den grond te zinken, want — het was DE B . . . Mijn besluit was genomen, hem als 't ware te overvallen.

Den volgenden morgen zond ik hem eene boodschap, dat iemand van wege den Advocaat L . . . te — *n* hem wenschte te spreken. » Mijnheer zou mij, als mij het uur onverschillig was, tegen elf ure afwachten." Met een kloppend hart betrad ik den dorpel zijner woning. Ik vond in hem eenen man, wiens voorkomen eenen meer bejaarden teekende, dan ik van hem kon onderstellen. Ik had hem met veel jeugdiger gelaat gekend, en toch waren slechts eenige jaren verloopen. Eene vrouw die hem voor huishoudster en tevens voor meid scheen te dienen, zat ook in het vertrek. Zijne ontvangst was beleefd, doch eenigzins teruggetrokken. Thans gevoelde ik, eigenlijk regt noch volmagt tot dit bezoek te hebben; maar ik had mij nu eenmaal voorgenomen, de zaak aan te vatten, en — tot terugkeeren was het te laat. Ik verzocht een afzonderlijk gesprek. De huishoudster verliet de kamer.

Het lezen van den brief in *den gouden Leeuw* had mij genoeg in staat gesteld, om het gesprek eenigen tijd levendig te houden. Tot mijn geluk bemerkte ik, dat L . . . hem nog niet had geantwoord. Op zijne vraag zeide ik hem, dat deze de bewuste schuldvordering had ontvangen, en voegde er met eenige verheffing van stem bij, dat daarmede niet alle schuldvordering was afgedaan.

Hij zag mij vragend aan, maar zweeg.

»Niet alle vorderingen zijn betaald!" hernam ik langzaam, doch met nadruk.

»Mag ik u vragen, wat gij hiermede bedoelt?" was het antwoord.

»Bedoelt?" hernam ik, »bedoelt, Mijn-

heer? Ik spreek op vasten toon, omdat ik weet, tot wien ik spreek."

»Dat is namelijk?"

»Niet tot den Heer VAN S...., maar tot DE B..."

Hij werd doodsbleek. Zijne verwarring duurde echter slechts eenige sekonden. Droogweg hernam hij: »Gij schijnt u in mijn' persoon te vergissen, mijn goede Heer! Gij „en de Heer," die u gezonden heeft, zult weten, dat ik VAN S.... ben."

De vaste toon, waarop hij dit zeide, maakte mij inderdaad eenigzins ontlutst. Doch, hem scherper in het gelaat ziende, meende ik mijnen man te doorgronden, en de verwarring, die ik hem zoo even, bij het noemen van mijnen waren naam, had aangejaagd, was mijne blik niet ontgaan. Ik deed moeite, om met ijskoude bedaardheid te spreken, en hervatte: »Welnu, Mijnheer, die naam doet minder ter zake. Wij zullen evenwel beproeven, of ik den regten naam voorheb. Waart gij ooit te — ?"

Een vlugtig rood verspreidde zich over 's mans gelaat. Hij zweeg eenige oogenblikken, beet zich op de lippen, en stond van zijnen stoel op, de eene hand op de leuning, de andere op de tafel leggende.

»Heer!" zeide hij, eenigzins stamerend, »het raakt mij niet, met welke boodschappen gij hier komt; en als gij nieuwsgierig zijt, te weten, wie ik ben, dan zeg ik u thans, dat ik iemand ben, die goed in staat is, eenen onbeschoften indringer de deur te wijzen."

Hij zeide dit op vrij hevigen toon, zoodat de huishoudster de kamer binnenstoof, maar zich, op eenen veelbeduidenden wenk van haren heer, terstond weder verwijderde.

»Ik verzoek u, Mijnheer," was mijn ook niet zeer vriendelijk antwoord, »uwe uitdrukkingen te matigen. Ik zou misschien dingen kunnen zeggen, die u op minder stouten toon spreken deden. Ga zitten, en hoor mij bedaard aan. Waart gij immer te * — ?"

Hij zette zich neder, en bewaarde eenige oogenblikken het stilzwijgen.

»Wie geeft u regt, mij in mijne eigene woning aldus te beleedigen?"

»Is deze vraag beleedigend? Welnu, dan zal ik eene andere doen. Heeft Mijnheer vóór jaren ook handel gedreven, in gemeenschap met zekeren * — ?"

»Ik verlang geene verdere gesprekken met u te houden," was het antwoord, »en verzoek u, als gij mij niets anders te zeggen hebt, mij niet langer op te houden."

»Beantwoord slechts mijne vraag."

»Mijnheer! ik zeg u voor het laatst, dat ik niet gezind ben, u langer aan te hooren."

»Welnu, als gij ook die vraag niet beantwoorden wilt: kendet gij niet eenmaal eenen P....? Ziedaar weder eene andere."

De schuldige scheen op die vraag geheel te veranderen. Zijn drift maakte plaats voor een somber zwijgen: eene doodelijke bleekheid verspreidde zich over zijn gelaat; zijne lippen beefden, en hij scheen alle moeite aan te wenden, om bedaard te kunnen *schijnen*. Na eenige oogenblikken herstelde hij zich, en zeide: »De naam, dien gij daar noemt, wekt smartelijke herinneringen bij mij op. Ik woonde vroeger in *Oost-Indië*, en verloor daar eenen vriend van dien naam op eene treffende wijze."

Een somber zwijgen volgde.

»Ik vraag naar eenen P.... te * — ?" zeide ik.

Onder de woorden: »Mensch! wat wilt gij van mij?" trachte hij de kamer te verlaten; doch zijne voeten weigerden hem alle dienst.

»Veel heb ik niet meer *te* vragen," zeide ik; »nog slechts ééne: herinnert gij u zeker groen kistje?"

»O God!" gilde hij uit. »Mensch! verlaat mij; gij zijt een kwelgeest. Om Gods wil, zie — neen, zie niets. Ik gevoel mij niet wel; ik ben op het punt, een toeval te krijgen. Ik ben ziek; mijn hoofd gloeit."

Meer kon hij niet uitbrengen. Hij viel op een' stoel neder. De overspanning had zijne krachten uitgeput.

Nu had ik den booswicht in mijne magt. »Gij hebt," vervolgde ik, »eene weduwe met onschuldige kinderen ongelukkig gemaakt. Duizenden, ik weet alles, duizenden hebt gij haar gewetenloos ontroofd. Gij meent, hier buiten het bereik des wereldlijken regters te zijn; maar in uw binnenste spreekt die onomkoopbare, dien gij niet hebt kunnen ontvlieden. Mensch! eenmaal zult gij staan voor het gerigt van den onkreukbaar Regtvaardige, van den Alwetende. Herstel, wat nog te herstellen is. Geef het onregtvaardig ontvreemde terug, en verzoen u met uwen God, gelijk gij dan met de ongelukkige zult verzoend zijn. Zij zucht in armoede en kommer. Dat is *uw* werk. Ik heb medelijden met uwe gewetens wroegingen. Zij staan op uw bleek gelaat geteekend. Ontlast uwe ziel van het goud, dat eenmaal onherstelbaar op uw gemoed drukken zou."

Hij was verpletterd. Een weldadige tranenvloed gaf aan zijn boezem lucht. »Ja, ik wil — gij weet alles — ik wil herstellen wat ik kan. Zeg mij, wie gij zijt, en, om Gods wil, maak mij niet nog meer ongelukkig!"

Ik noemde hem mijnen naam, dien hij zich slechts flaauw wist te herinneren. De oude volmagt, die toevallig nog onder mij gebleven was, had ik medegenomen. Ik legde hem die voor. Hij verzocht mij, hem in een ander vertrek te volgen.

(Het vervolg en slot hierna.)

Pro Justitia.

EDICTALE CITATIE.

Uit krachte van de acte *derde* default, met admissie tot eene *vierde* daging *ex super abundanti*, door Heeren Commissarissen, ter Crimineele Rolle van het Geregtshof der kolonie *Suriname*, de dato 23 Maart 1838, verleend aan het Publiek Ministerie dezer Kolonie, Impetrant van Edictale Citatie en Eischer, te Eenre, op en de jegens SUSANNA ELISABETH NAHAR, beklaagde ter andere zijde.

Zoo wordt door mij, Exploicteur bij het Geregtshof dezer Kolonie, voor de *vierde* maal, *ex super abundanti*, bij Edicte *ad valvas curiæ*, gedagvaard:

De Persoon van SUSANNA ELISABETH NAHAR, om ter zake der misdaad, waarvan zij beschuldigd wordt, zich ter Crimineele Rolle van gemeld Geregtshof te sisteren, welke gehouden zal worden op Vrijdag, den 27sten April 1838, des voormiddags ten 9 uren, ten einde op de vereischte vraag-puncten te worden gehoord, met inthimatie, dat bij fante van dien, tegen dezelve zullen verzocht worden, zoodanige profijten, als naar regten zullen bevonden worden te behooren.

Paramaribo, den 12 April 1838.

R. GOLLENSTEDE,
Exploicteur.

EDICTALE CITATIE.

(16578) De Exploicteur bij het Geregtshof te *Suriname*, dagvaart bij deze, alle bekende en onbekende Crediteuren, van den uitlandigen T. TUFFS, wegens het Provenue van het, op den 2den Februarij 1838 bij Executie verkocht Erf, gelegen op den hoek van de *Joode Breedestraat* en de *Waterkant*, bekend oude Wijk onder Lª. D. Nº. 837 en nieuwe Wijk onder Lª. C. Nº. 96, denzelven T. TUFFS aangekomen hebbende.

Om te compareren of gemagtigden te zenden, ter *præ et concurrentie* Rolle van het Geregtshof dezer Kolonie, welke gehouden zal worden op Vrijdag, den 18den Mei 1838, des voormiddags ten *acht* ure, en aldaar te zien dienen van relaas en bijlagen, voorts hunne sustenuen van *præ et concurrentie* op te geven, en met den Impetrant voort te procederen, als naar regten.

En op dat niemand hiervan eenige ignorantie zouden kunnen of mogen pretenderen heb ik deze gepubliceerd en geaffigeerd alhier aan

Paramaribo, den 12 April 1838.

R. GOLLENSTEDE,
Exploicteur.

Advertentiën.

Het Kohier van de getaxeerde HUURWAARDE DER HUIZEN van *Paramaribo* over de Jaren 1837, 1838 en 1839 ingevolge resolutie van Zijne Excellentie den Heere Gouverneur Generaal de dato 11 dezer, Executoir verklaard zijnde, zoo verwittigd de ondergeteekende, de Ingezetenen, dat deze belasting over de Jaren 1837 en 1838, vóór *ultimo* dezer maand ten mijnen Kantore moet worden aangezuiverd.

Paramaribo, den 12 April 1838.

De Koloniale Ontvanger en Betaalmeester,
WESENHAGEN.

(15702) De ondergeteekende is bij behoorlijke Procuratie benoemd tot *generale Gemagtigde* van den Heer JAMES GORDON.

J. C. W. BRUNINGS.

(15703) A. CRUICKSHANK is voornemens voor eenen korte tijd de Kolonie te verlaten.

(16558) C. J. OGILVIE vertrekt.

(15699) HUGH MAC LEOD vertrekt.

NAAR *BARBADOS:*

(16556) De Nederlandsche Schoener *Jeanette*, Kapitein A. CHURIBIER, heeft goede Conditiën tot overbrengen van PASSAGIERS. Adres bij den Kapitein, of bij de Makelaar J. M. SAMSON.

Paramaribo, den 12 April 1838.

Scheepstijdingen.

Binnengekomen.

Den 10den dezer de Fransche Schoener *Aurora*, Kapt. M. GRIMO, van *Cayenne*, hebbende 2 dagen reis.

Den 11den, de Nd. Am. Brik *Mary and Eliza*, Kapt. SAM. SAYWARD, van *Gloucester*, hebbende 28 dagen reis.

Den 12den, de Engelsche Sloop *Fan Fan*, Kapt. F. W. LEE, van *Cayenne*, hebbende 2 dagen reis; Passagiers de Heer T. T. SONDMAN.

Uitgeklaard.

Den 13den dezer, het Schip *Wilhelmina Frederika*, Kapt. J. H. BONEMAN, naar *Amsterdam*; lading: 188 vaten Suiker, 45 balen schoone Katoen en 10 vaten Rijst.

Te Paramaribo, ter Boekdrukkerij van B O O N & Co.